

παλήματά του. Ἐστράλισε τὴν θύραν τοῦ πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἐπιβουλῆς, καὶ, ἀνοίγων σκευοθήκην τινα, ἔβγαλε μίαν φιάλην ἐκ χέδρου καὶ ἐπρόσφερεν ἐξ αὐτῆς εἰς τὸν πληγωμένον ἓν μέγα ποτήριον. Ὁ ξένος ἤρχιστο νὰ συνέρχεται κατ' ὀλίγον καὶ νὰ λαλῇ με περισσοτέραν ἐλευθερίαν. — Ἐπεράσαμεν τὸν διάβολόν μας· ἐπτά μὲ τέσσαρας! καὶ μολαταῦτα τοὺς ἐκτοπήσαμεν. Ἄν ὅμως οὐ ἔλειπες, ἐχάνομην. Πῶς νὰ σὲ ἀνταμείψω διὰ τὴν γενναίαν πράξιν σου; Βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι πλούσιος· ἔλα, λοιπόν, μαζί μας, καὶ θὰ κάμεις τὴν τύχην σου! Λέγει, δέχεται τὴν πρότασίν μου; Ζῶμεν ζωὴν πλήρη ποικιλίας καὶ εὐχάριστον.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Κάρολος, εἰμαι πτωχὸς πλὴν εἶμαι τίμιος. Καὶ ἔπειτα αὖριον νυμφεύομαι, καὶ υποθέτω ὅτι ζωὴ, πλήρης κινδύνων, ὀλίγον ἤθελεν εὐχарιστεῖν τὴν μνηστὴν μου.

— Ἀληθινὰ! ἀς ᾔηται! μολαταῦτα, ἂν καὶ περιφρονῇς τὴν προσφορὰν μου, θέλω νὰ σου ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Ἴδού μία ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν 200 φράγγων εἰς ἓνα φίλον μου. Μὴν ἀπορρίπτῃς τὸ δῶρόν μου· ἔχω περισσότερα ἀφ' ὧσα μοῦ χρειάζονται· τὸ ἐπάγγελμά μας εἶναι ἐπικερδές, καὶ ἡ προσφορὰ μου θὰ εἶναι εὐάρεστον δῶρον διὰ τὴν ὑμῶν. Ἀκόμη ἓνα λόγον· φύλαξε ἐπάνω σου τὴν ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν, διότι καταλαμβάνεις ὅτι, ἐπειδὴ αὕτη ἀρορὰ λαθρέμπορον, ἐνδέχεται νὰ σὲ θάψῃ ἐκτεθειμένη εἰς τὰ βλέμματα τῶν ἀδιακρίτων. Τώρα δέ, πίνω εἰς ὑγίαν τῆς νέας κόρης καὶ ἀναχωρῶ!

Φέρων τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη του, ἔρριψεν εἰρῶνικόν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀλιέως, ἔπειτα δὲ ἔγειρόμενος· — « Καλὴ, νύκτα, ἐπρόσθεσε, μίαν χάριν ἀκόμη σοῦ ζητῶ· νὰ πηγαίνης μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ προχώματος νὰ ἰδῇς τριγύρω νὰ μὴν ᾔηται κανεὶς· Ὁ Κάρολος ὁ πῆκουσεν ἐκουσίως, ἐφόρτισε τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του καὶ ἐξῆλθεν νὰ ἰδῇ ἂν ὁ ξένος τοῦ εἶχε πλέον νὰ φοβηθῇ. Ἐν τῷ ᾄμα ὁ πλοῦσιος ληρέεμπορος εὐρέθη ὄρθιος, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του μέρος τῶν ληστευθέντων πραγμάτων τοῦ δολοφονηθέντος τὴν προτεραίαν, τὰ ἐκρυψεν εἰς τὴν κλίνην, ἔλαβεν ἓν φόρεμα τοῦ ἀλιέως, τοῦ ὁποίου ἤλειψεν τὸ ἐσώπανον μ' ἓν ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ὠμοίαζε μὲ αἷμα, ἐκρυψεν ὑπὸ τὸ φόρεμά του μίαν μάχαιραν μὲ ξύλινην λαβὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν χαρχαμένα τὰ ἀρχτικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος Κάρολου, καὶ ἔπειτα, καθήσας ἡσύχως, ἐπερίμεινε τὴν ἐπιστροφήν τοῦ δυστυχτοῦς, τοῦ ὁποίου ἔσκαπτε τὸν λάκκον. Ἐπιστρέψας αὐτός μετ' ὀλίγον, ἐβεβαίωσε τὸν ξένον τοῦ ὅτι ἠδύνατο ν' ἀναχωρήσῃ ἀρόπως, διότι δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ζωῶν καθ' ὅλον τὸ παράλιον. Ἐχωρίσθησαν τότε ὁ μὲν εἰς διὰ νὰ μελετήσῃ ἴσως νέον ἔγκλημα, ὁ δ' ἕτερος διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τοὺς περὶ ἔρωτος καὶ περὶ τῆς αὐρῆς χαρᾶς διαλογισμούς του.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐπέστρεφεν εἰς τὸ ἐρειπωμένον φρούριον, δὲν ἀπητήνησε τὸν ληστὴν εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε δώσει τὰς διαταγὰς του. Ἐπανῆλθον ἀμφοτέρωι μέσα εἰς τὴν αὐλὴν, ὅπου τοὺς ἐπρόσμενον δύο σύντροφοι, οἵτινες εἶχον σκάψῃ ἓνα λάκκον ὀλίγον βαθύν, εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἓν πτώμα. Ὁ ἀρχηγὸς ἐμπήξε πολλάκις εἰς τὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ τὴν μάχαι-

ραν τοῦ ἀλιέως, τὴν ὁποίαν ὁ ἐκτελεστὴς τῶν διαταγῶν τοῦ τοῦ εἶχε πρὸ ὀλίγου ἐγγχειρίσει· ἔπειτα, σπρώχνων τὸ πτώμα μὲ τὴν πόδα, τὸ ἔρριψε μέσα εἰς τὸν τάφον. Διέταξε νὰ σκεπάσῃ τὸν τάφον ἐλαφρὰ μὲ ὀλίγον γῶμα, νὰ φύγῃσιν ἀμέσως ὅλοι διὰ νὰ ὑπάγῃσιν εἰς Θουρὸν, καὶ, μετὰ τὴν διαταγὴν ταύτην, ἐπήδησε ζωηρὰ εἰς τὸν ἵππον του. Ἡμίσειαν ὥραν ἀργότερα, ὁ φοβερὸς ἀρχηγὸς εἰσῆρχετο εἰς τὴν πόλιν τῶν Βρουγ, ἡ δὲ εὐθυτέρα σιωπὴ ἐβασίλευεν εἰς τοὺς τοίχους, ὅπου εἶχε λάβεi χώραν ἡ φρικώδης σκηνὴ περὶ τῆς ὁποίας ἐπαμειν ἦδη λόγον.

ΚΕΦ. ΤΡΙΤΟΝ.

Ὅσοι ἐπετεκέφθησαν τὴν πόλιν τῶν Βρουγ, αὐτοὶ μόνοι δύνανται νὰ περιγράψωσι τὴν κίνησιν καὶ τὴν ζωὴν, ἣτις ἐμφυχόνηι τὰς πλατείας καὶ τὰς παρακείμενας ἀγυῖας τῆς πόλεως ταύτης ἐν ἡμέρᾳ ἐμπροσθὴς πανηγύρεως, πρᾶγμα τόσῳ μάλλον ἀξιοσημειώτου ὡς συνήθως δὲν ἀπαντᾷ τὴν ἐκεῖ ἄλλοι ἐμὴ τὴν ἐκείνην. Ἡ μεγάλη πλατεία ἐσκεπασμένη ἀπὸ πλῆθος ἐργαστηρίων κατεσκευασμένων μὲ σανίδας, τὰ ὁποῖα κείνται κατὰ σειρὰν τακτικὴν καὶ σχηματίζουν ὅλην αὐτοσχεδίου αἵτινες εἰς μίαν νύκτα κατεσκευάζονται καὶ τὴν ἀκόλουθον ἑσπέραν θὰ ἐκλείψωσιν· ἡ ἀγορὰ μουσος φωνῇ μίμου ὅστις, ὀρθίως ἐπὶ εὐτελοῦς ἀγυῶν ἐδρας, παριστάνει, κτυπῶν μέγα πανίον διὰ μαρτυρίας, τὴν εὐτελὴ παράστασιν τὴν ὁποίαν ἐπροκλήρουν εἰς τὸ κεχρηγὸς πλῆθος, ἐνῶ γυνὴ ἀλγύρωτος καὶ πλῆθος τοῦ ἀτέχνως τατραχόρδον· οἱ πολυπληθεῖς ἐκείνοις μαγειρικῶν σκευῶν ἐκ στίλβοντος χαλκοῦ, καὶ λαϊῶν βιβλίων, παλαιῶν ἐνδυμάτων, φαρμακείων καὶ πορσελάνης συντετριμμένης· αἱ χωρικαὶ μὲ ἐνδυμασίαν ἄλλοκοτα καὶ μοναδικὰ, περπατοῦσαι βραδείως καὶ παρατηροῦσαι δόλογυρά των μὲ τόσῃ προσοχῇ, ὥστε καθεὶς ἔμῃ σκοπτόντων βαρέως ἐπιπίπτουσιν κατὰ τὸν ἑστικὸν τινος πολίτου· αἱ φορητοὶ ἄμωσαι, οἱ ἵπποι διασταυρούμενοι κατὰ πᾶσαν τῶν ὁδῶν διεύθυνσιν· ὡρολόγιον τέλος, τοῦ ὁποίου ὁ ἡχητικὸς ἦχος ὑπερτερεῖ τῶν διαφορῶν θορύβων, ὅλα ταῦτα διατυπώσονται εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην χαρακτηριστικῶς ὡς εἰδικόν.

Μολοντοῦτο δὲ ἀνάβδαντο τῆς 3 Σεπτεμβρίου 17. ἡ φαιδρότης ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐγκαταλείψει ὅλην τὴν πρῶσιν. Διότι περὶ τοῦ πλησίου τῆς Ὀστενδῆ φρικτοῦ φόνου εἰδῆσις εἶχε προξενήσει πανικὸν φόβον εἰς ὅλους τοὺς χωρικοὺς. Μετ' ὀλίγον εἰδῆσις ἐπὶ μάλλον φρικώδης διεδόθη, ὅτι τὴν αὐτὴν σχεδὸν ὥρην καθ' ἣν εἶχε τελεσθῇ ὁ πρῶτος φόνος, εἶχον εὐρεθῇ τὴν ὁδὸν τοῦ χωρίου Βλίσσεγαμ τὸν ἐπενδύτην τῆς δημοτικῶτάτου ἀτυνόμενου τῶν Βρουγ καθημαγμένον. Ὁ Ἰωάννης Δανκαέρτος εἶχεν ἀναχωρήσει ἔριπτον πρὸς ἐπίσκεψιν μερικῶν ἰδιοκτησιῶν του κειμένων περὶ τὸν ἄρκτην· ὁ ἵππος του, διαπερασμένος μὲ τρεῖς σφαίρας, εἶχεν εὐρεθῇ ἐντὸς τάφρου, ἀλλὰ τὸ πτώμα εἶχε γείνηαι ἄφαντον.

Οἱ κάτοικοι τῶν Βρουγ εἶχον ἐκθαμβηθῇ. Ὅσοι μόνοι εἰς ἀποστήματα τόσον πλησίον τὸ ἐν τοῦ ἄλλου